

Весільна перезва протяжно охнула, голосно хлинула, хилитнулася вперед-назад, як іще не загустлий холодець у мисці, і зупинилася. Тільки хтось із музик, що пританцювували позаду веселого юрмиська, гупнув іще разів зо два в бубон — невпопад і вже геть не до ладу. Молода інстинктивно вхопилася руками за округлий животик, хитро замаскований розкішним вельюном. Молодий оторопіло вступився поперед себе — у сіру прояву, що вискочила з осіннього туману, як Пилип із конопель, і закам'яніла посеред вогкої після нічного дощу дороги.

І звідки вона взялася? Невелика, зграбна, вуха сторчма, на лискучому з жовтуватими підпалинами хутрі краплі роси грають. У зеленкуватих очах не стільки дикої хижості, як молодій цікавості.

— Людойки-и-и! Добрії-і-і! Во-о-овк! — різонув тривожну тишу високий жіночий голос.

— Во-о-о-о-о-о-о-о-о... — покотилося вулицею.

— Оце перезва, колька їй у бік! Оце так перезва! Ха-ха! Скільки живу, не помню, щоб вовк весілле переходив. Диви-но — став і ні руш.

Круглий чоловічок із кривими, як у кавалериста, ногами, голосно гикнув, зсунув набакир сірого картуза, розхристав руду куртку зі штучної замші, розкинув руки, ніби для обіймів, і непевною ходою п'янькогого боцмана пішов від заанімілого натовпу. Та кроків за три від дивного звіра зупинився, закинув руки за потилицю, клацнув обцасами грубих черевиків, спробував піти навприсядки, але заточився, мало не впав — вирівнявся й зробив три притопи.

Ех! Весілле іде,
Аж земля гуде.
А такої молоді
Більш нема ніде...

Звір не ворухнувся.

— Мекало-перемекало! Пропав ти, Луко, як сірко на базарі. Викраде зараз цей сірий зубатий кавалер твою молоду — і шукай вітра в полі. А чого ж він сюди притарагунився? Чого? Тіко за молодію! — чоловічок відступив на крок. — Трясця твоїй матері! Та це не вовк, а вовчиця. Нащо ж їй молодуха? Мо', викуп за Гелю хоче? Треба задобрити, треба-треба, бо не пропустить, бий її кара божа! Бігме, не пропустить! Тут діло, знаця, сурйозне, мекало-перемекало.

Вовчиця повільно ворухнулася, тоді різко стрепенулася, струсила із себе краплі роси, повела вухами, якось знехотя оскалила міцні білі зуби й кресонула

по зацікавленій перезві жовтим поглядом, ніби підтвердила: а таки не пропущу!

— Хе! — чоловічок ошелешено покрутив головою, опустил руки й ураз протверезів. — От холера болотяна! Ви-те бачили таке? Ще й ікла показує. Но-но! — посварився вузлуватим пальцем із чорним півколом нігтя. — Не вельми скалься. Ти одна, а нас он скіко — усіх не ковтнеш. А я... я той... посол доброї волі. Угу... Посол Гілько Курдик. От... Послів не кусають. Навіть на війні. А в мирне врем'я й поготів. Петраєш своєю сірою макітрою, що кажу? Освободи дорогу й пропусти весілле. Не годиться перезві з дороги звертати чи назад голоблі повертати — поганий знак. Раз ми йдемо до хати молодой, значиться, мус прийти — до неї заячий скік зостався. Ви-те чуєте, важна пані в сірому жупані? — перейшов раптом на «ви», скинув картуза, сяднувши круглою лисиною, і поклонився аж до землі: — Оступітеся-одчепітеся. По-доброму просимо. А ми вам за це — викуп... Хе-хе... Хоч сто грамів, а хоч — коровай із ковбаскою. А хоч — і їдне, і друге. А чого ж? За таку молодуху мона й поторгуватися.

Вовчиця перехилила голову набік, ніби й справді прислухалася до посла-самозванця та прицінювалася до викупу. Але не відступала. Косила жовтими очима на руки молодой. Чи то їй кортіло дізнатися, що та притискала ними під білим вельоном, чи так заворожив її блиск новенької золотої обручки на безіменному пальці.

— Мо', вона скажена? — перелякано прошепотіла чорнява молодиця.

— Авжеж, Ганцю, скажена, авжеж... Бо щоб ото стіко людей, а звірина так нагло на всіх витріщалася й не втікала... Так не буває. Ой чує моє серце,

не скінчиться це добром, — дрібно перехрестилася за її спиною старша жінка.

— На всіх? Та на вас вона, тітко Степанко, і не глипнула. Тіко з молодой очей не зводить, з Гелі нашої. Ви-те гляньте, як впірилася. І не змигне. Ще зурочить молодуху вовчанисько погане. Геля ж... Та ви-те самі знаєте... О, ди-но, ди-но, побіліла як стіна й за живіт тримається. А животик у неї... хм... місяців п'ять уже є, а мо', й більше, бо ж вона його втягує, як тіко мож.

«Посол доброї волі» тим часом дозадкував до гурту й заховався за молодих.

— Викуп, викуп... — смикнув за рукав молодого. — Кажі, Луко, хай староста викуп несе... Мо', це й ніякий не звір, а відьма, перевертень, вовкулака, знаця... Бач, як на Гелю витріщилася — ніби проклетте якесь насилає чи гіпнотізірує. Як дати щось, то візьме собі та й щезне.

— Ружжо! — раптом голосно наказав Іван Борух, хрещений батько молодой. — Вітько! Васько! Чуєте, хлопці? Бігом додому за ружжом! Буде їй зараз викуп! Ой буде...

Двоє парубчаків кинулися праворуч, через город, мимо покинутого та вже розтягнутого на дрова обійстя, до своєї хати, захованої за високим парканом. Вовчиця здивовано глянула їм услід, задерла догори голову, видала короткий звук, схожий на собаче скавуння, і спокійнісінько побігла підтюпцем у протилежний бік — до побляклого осіннього луку. Лугова стежка в'юнилася до дерев'яного місточка-кладки, а далі завертала до лісу, мимо єдиної по той бік річечки садиби.

Утікачка ще й до містка не добігла, як до весільної процесії вже підскочили захекані Борушеннята зі зброєю в руках. Вони глянули на те місце, де ще кілька хвилин